

**Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π.—Πῶς δὲν 'μίλεις, βρέ Φασουλή; τί ἔπαθες; τί ἔχεις;
ποῦ ἀρμενίζεις μὲ τὸν νοῦ; ποῦ 'βρίσκεισαι; ποῦ τρέχεις;
Μὴν εἶδες πὼς τὰ λόγια σου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα
καὶ σκέπτεσαι εἰς τὸ ἔξῃς καὶ μὴ 'μίλεις σ' ἐμένα;
Μπᾶ! σὲ καλὸ σου σήμερα... δὲν βράζεις τοιμουδιά...
θὰ σοῦρθη κατακέφαλα καμμένα καρουδιά.

ΜΩα, μαρέ... τί γίνεσαι τὸ κράτος κατ' αὐτάς;
ἀλήθεια πὼς ἐκάλεσαν τοὺς φίλους Βουλευτάς;
ἀλήθεια εἰς σκέπτεται ὁ πρῖν Πρωθυπουργὸς
εἰς τῆς Βουλῆς τὴν πρόσκλησιν νὰ μὴ σταθῇ ἀργός,
ἀλλὰ νὰ πείσῃ ἀργίος κατὰ τοῦ 'Γπουργείου
μὲ τὰ ἄλλα λείψανα τοῦ μαύρου ναυαγίου;
ἀλήθεια πὼς ἐφόρησε κ' ἐφέτος τὸν ντουγιὰ
ἢ στοδοεῖα ἢ πολλή κ' ἢ βαρυχειμωιά,
κ' ἐτάφησαν ὑπὸ βουναὶ καὶ ἔγκουσι ἐκ χύσων
τετραπόδα καὶ δίποδα καὶ τᾶθῃ τὸν λεϊμῶνων;
ἀλήθεια εἰς ἔγινε πρὸ ἡμερῶν, κοπρίτη,
Συμβούλιον 'Γπουργικὸν 'στου Θεοδώρου τὸ σπήτι,
κ' ὁ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος προσήλθον μὲ σιγὴν,
ἐνθ' ὁ σκότος τῆς νυκτὸς ἠπλόκοντο 'στὴν γῆν,
ἔταν δὲ δνειρον ἡμίαι ἐκοίμ'ιζε τερνῶν
ὁ Θεοδωράκης ἔστεικε 'στὸ πόδι ἀτριπινῶν,
κ' ἐσκέπτετο τὰ σοδαρὰ καὶ τὰ σπουδαῖα πράγματα
ὡς ποῦ τὸν ἤθραν τῆς αἰγῆς τὰ ρόδινα χαράγματα;
ἀλήθεια, βρέ, πὼς ὅτ' ἀτμὸν ὁ στέλος ἔλος στέκει
γὰ νὰ μὴ 'βρίθ κρυφὰ κρυφὰ οὖν' ἕνα κἂν φυσέκι;
ἀλήθεια πὼς ἐνάγεται εἰς δίκην ὁ Φιλήμων,
καθὼσον εἰς τὰς ἐκλογὰς παρεπίσπε τὸν Δῆμον
νὰ δώσῃ ψήφου 'στὴν 'Ελλά καὶ ἔχι 'στὸ Κορδόνι,
κ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὴν 'Ἀρχὴν τοῦ Δήμου κηλδώνει;
ἀλήθεια εἰς Τράπεζα Κτηματικὴ θὰ γίνῃ;
ἀλήθεια εἰς φλέγεται τὸ Φλογερὸ Καμίν;
ἀλήθεια πὼς ἐκέρμασαν μουσοῦνας 'στὸ παζάρι;
ἀλήθεια εἰς στίφαινον ἀμάραντον θὰ πέρη
ὁ ἰχνηλάτης Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου
διὸς τὸ ἀνώμαλον ὠσπράνθῃ τοῦ Ταμείου;
ἀλήθεια πὼς ἀγγέλλεται μεγάλη εὐφορία,
πὼς κ' ἄλλη 'Ἀτμοπλοικὴ θὰ γίνῃ ἑταιρεία,
καὶ μετ' αὐτῆς θὰ ἐνωθῶν κ' οἱ ἄνθρωποι τῆς πείρας,
τοῦτέστιν οἱ ἀειμνηστοὶ μουφλούρηδες τῆς Σύρας;
ἀλήθεια εἰς πονακιοὶ ἐχάλασαν βαρβάτοι
τοῦ Καραπάνου τὸ 'ψηλὸ καὶ δυνατὸ κρεβάτι,
συνήλθε δὲ τετραμελὲς σοφῶν ἐπιτροπὴ

ἐπὶ τῶν οικονομικῶν τὴν γνώμην τῆς νὰ 'πῃ,
ἐκαίνος δὲ πολύφρονος περὶ πολλὰ τυρβάζει
καὶ εἰς κανένα ἔνταλμα ὑπογραφὴν δὲν βάζει,
κ' ὁ κύριος Καλογερῆς τὸ Κεντρικὸν κλειδώνει
καὶ στρέβουν ἄντερα πολλῶν καὶ γίνονται Κορδόνι;
ἀλήθεια εἰς χρήματα καθεὶς θὰ καταβάλῃ
κ' ἐφέτος νὰ ἔορτασῇ λαμπρῶς τὸ Καρναβάλι,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος, ὁ ἄρχων ἐν εἰρήνῃ,
τὸν περιόσαν λαὸν ἐξ ὑψηλοῦ θὰ κρίνῃ,
κ' ὡς 'Ἀναξ γενναίοδωρος θὰ δώσῃ καὶ παράδες
εἰς ἔσουσι δὲ διακριθῶν ὡς πρῶτοι μασκαράδες;
ἀλήθεια εἰς κατ' αὐτάς ἐφάνη κ' ἡ Καμῖλια;
ἀλήθεια εἶναι ἔλ' αὐτὰ!... ἐμπρός, μαγκούφη, 'μῖα.

(Ὁ Φασουλής δὲν ὀμιλεῖ καὶ κάμνει ἀπεργίαν).

Π.—Θὰ σοῦ ἀλλάξω, μασκαρά, Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Μὴ ν' ἀπεργίησῃς σκέπτεσαι καθὼς κ' οἱ τυπογράφοι;
μὴν ἐσυμφώνησες καὶ σὺ μὲ τοῦτο τὸ συνάφι;
Δὲν θέλεις νάβῃ κ' ὁ Ρωμῆς;... γ' αὐτὸ δὲν λέγεις
[στάχους,

μὰ στέκις ἀδιάφορος καὶ χάσκεις μὲ τοὺς τοίχους;
Κ' ἔταν καὶ σὺ τὰς σκέψεις σου δὲν τὰς δημοσεύς
δὲν ἐνοεῖς, βρέ Φασουλή, πὼς πάντα θὰ νηστεύς;
Κ' ἔταν, μαρέ, τὰς γνώμας σου δὲν λέγῃς τὰς σοφὰς,
πὼς ἔθβῃ τὸτε ὁ Ρωμῆς; τί ἐξῆλλο θὰ φᾶς;
Κ' ἔταν μαζὶ μου δὲν 'μίλεις καὶ δὲν ἀνυπανστρέφεται
ὡς τορᾶνον τὰ πεινὰ νουμίζεις πὼς θὰ τρέφεται;
Μωρὲ ἀκόμη δὲν 'μίλεις;... φουοῦ σου καὶ πάλι φουοῦ σου!
ἂν ν' ἀπεργίησῃς μελετὰ κακὸ τοῦ ἑαυτοῦ σου...
κανεῖς αὐτὴν τὴν σιωπὴν δὲν τὴν καταλαμβάνει.

(Ὁ Φασουλής δὲν ἀπαντᾷ καὶ βλέπει τὸ ταβάνι)

Π.—Βρὲ τζόγια μου, βρέ μάτια μου, γὰρ ἔλα 'στὰ μσάλι σου...
δὲν σκέπτεσαι τὴν Φασουλή καὶ τὰ κουτσουδελά σου;
Καὶ σὺ δὲν ἔβῃ ὁ Ρωμῆς, πὼς τότε θὰ 'μπορέσῃς
μεταξὺτὰ ἐσώθρακα σὺν πρῶτα νὰ φορέσῃς,
καὶ εἰς χορὸς νὰ προσκαλῇς σὺν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου
κ' ἐμὲ τὸν ἀπολτέτονον μετὰ τῆς γυναικὸς μου;

Μετ' εξάψεως πολλῆς
ἀπεργαί κι' ὁ Φασουλῆς.

(Ἀριστερά και δεξιά ὁ Φασουλῆς γυρίζει
και τὴν Μασσαλιώτιδα σιγά σιγά σφυρίζει.)

Π.—Σφυρίζεις, ἀφιλότιμη, σφυρίζεις, Φασουλή,
ὡσάν κανέναν γάϊδαρο εἰμπρός σου νά 'μιλῶ.
Σφυρίζεις ἀθαδέστατα, ἐνῶ ἐγὼ μιλοῦ...
ἔσυ, μωρέ, δὲν πνάνεσαι ποτὲ μὲ τὸ καλό.
Μὴν ἔβωσες μαθήματα και σὺ διπλωματίας
και ὁ Σκουλούτης σ' ἔβωσεν ἐκ τῆς ἀχρηματίας,
και τὴν ἄπάνω 'στὸν σοφά ἐστρώθηκε σταυροπόδι
και περιμένεις ἀπεργῶν ν' ἀνοίξῃ τὸ Τριφίδι,
κι' ἔτσι ν' ἀρχίσ' ἡ γλώσσα σου νά κόβῃ και νά ράβῃ;

(Ἐ Φασουλῆς σιωπηλὸς τὴν πίκα του ἀνάβει.)

Π.—Καπνίζεις, ἀθαδέστατε, και ἀδιαφορεῖς,
κι' ἐμὲ τὸν πρῶτον φίλον σου κατασταναχωρεῖς.
Ἄς ἀνοίχθουν τὰ χεῖλιά σου, ποὺ στάζουν πάντα μέλι,
μὴν κἀνῆς πὺς γιὰ τίποτα 'στὸν κόσμο δὲν σ' ἐμέλει.
Φθάνει ποὺ πᾶλλα, Φασουλή, τὰ φύλλα τὰ καυμένα
δημοσιεύονται μοῦα και λιθογραφημένα,
ἂν δὲ δὲν ἔβγῃ κι' ὁ Ρωμῆος ὀλόκληρος γεμάτος
ἔ! τότε πλέον χάνεται ὁ τύπος κατὰ κράτος,
και τρεῖς φοραὶς ἀλλοίμονον 'στὴν δύσμοιρον πατριδα,
ποὺ τρέφεται μὲ τὸν καφὲ και μὴ ἐφημερίδα.

(Ἐ Φασουλῆς μὲ τὸν σουγιά τὰ νύχια του
[παστρεύει.]

Π.—Γιὰ 'δέτε φίλος μὴ φορά!... γιὰ 'δέτε πὺς μὲ ρέβει!...
μιλα, μωρέ, τῶν λόγων σου ν' ἀκούσω τὴν μαγειαν...
τὴν ἀπεργάσις και σὺ νά κἀνῆς ἀπεργίαν,
ποὺ βελτιώσεις γίνονται τῶν λειτουργούντων νόμων,
και θέρνεται ὁ Βουλευταὶ καταμεσῆς τῶν ἔθρων;
Δὲν τρώγει φύλο μοναχὰ τοῦ πλήθους ἡ ἀγέλη,
ἀλλὰ φυλοφορτώνεται πολλοὶ κι' ἐκ τῶν ἐν τέλει,
κι' ἂν φερνισθῆς 'στὸν ἔθρο σου και 'λγο ξεροθήγῃς
τὸν ἐξέβολό σου εἰμπορεῖ, καυμένη, νά τραθίγῃς,
και μὲ λυμένο ἀφᾶλό 'στὸ σπήτι σου νά πῆς
κἀν Βουλευτής, κἀν Πρύτανις, κἀν Πάππας, κἀν παππάς.

(Ἐ Πεισματάρης Φασουλῆς τὴν σιωπὴν δὲν
[λύνει]
κι' ὁ Περικλῆς τὰ γόνατα ἐνώπιόν του κλίνει)

Π.—'Ἰδοὺ ἐγὼ, Χρυσόστομη, γονατιστὸς εἰμπρός σου...
ἔς μὴν παρέλθῃς ἀγνοῖας και στείρος ὁ καιρός σου.
Σκέψου πὺς μὰς συνέθεσε ἀράττον αὖ πνεῦμα,
σκέψου πὺς συνηντήθημεν εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
καθὼς και ὁ Ναθαναὴλ ἀντάμωσε τὸν Φίλιππα,
και ὕστερα, βρὲ Φασουλή, γνωρίζεις τὰ ἐπιλοῖπα.

Σκέψου πώς σὺ μ' ἐμίσησες εἰς τὴν Πολιτείαν,
 πὸς μεθόδους μαθήματα σοφῆς διπλωματίας,
 πολλὰς δ' ἀνερέψαμεν τὸν περὶ πάντων κούβον,
 κ' ἐγὼ τοὺς τόσους κόπους σου γενναίως ἀνταμείβων
 πολλὰς φορὰς σοῦ ἔπασα ἴσην ῥάχην σου τὸ ξύλο,
 κ' ὁ κόσμος ἐρωτᾷτο μετὰ τοῦ Ρωμῆου τὸ φύλλο.
 Ἄμάν, μοῦρε Χρυσόστομο, τὴν σωτηρὴν σου λύση,
 τοσοῦτον σκληροστράτηλος καὶ ἀκαμπτος μὴν εἶσαι,
 μὴν κινήσῃς πείσματα καὶ σὺ σὴν μερικαῖς τοακίστρας...
 Ἴδου, φίλῳ τὰ πόδια σου, ποὺ βγάδῃς χιονίστρας...
 Τοὺς τυπογράφους πρότερον ν' ἀφήσουν πᾶν τάσεται,
 ἄλλως κ' ἐκείνους καὶ ἡμᾶς ἐπατεῖται νηστεία,
 τὴν δὲ πατριὰ σκοτεινὴ τὴν περιμένει τόχην...

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ἀπαντᾷ, μονάχα ξεροβήχει.)

Π.—Μὲ τὸ κακὸ δὲν γνέσκει, μὴδὲ μετὰ τὸ καλὸ,
 κ' ἀδικίως ἐγονάτισα καὶ σὺ παρακαλῶ.
 Ἦ ἀνοῖξε τὸ στόμα σου καὶ σπρέψ' ἐδῶ τὸ βλέμμα,
 ἀλλοίως θὰ φῆς μπαγλάρωμα, ὅπου θὰ φτώσῃς αἶμα.
 Μοῦρε, ἀκόμη δὲν ἴμιλεις;... ὅσοι λοιπὸν πάντ' ἐξή...
 ἀκόμη γαῖθουράνθρωπος, δὲν ἔστοιμίζεις λέξι;
 ὅσοι σαράντα ματσουκίαις, πενήντα, ἑκατὸ...
 σὲ ρίχνω κάτω μπρούμυτα καὶ σὲ κλωτσοπατῶ.

(Ὁ Φασουλῆς τὴν πρώτην του ἀπάθειαν δὲν χάνει,
 ἂν κ' ἀπὸ τὸ μπαγλάρωμα αἰμποτυσίαν κάνει,
 κ' ὁ Περικλῆς κουράζεται καὶ δὲν ἀντέχει πλέον
 καὶ μοναχὸς του ὀμιλεῖ κοπιόμοι καὶ κλαίον).

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ, κατεπίγουσα πολὺ.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως κυρταὶ μερικαί,
 ὅπου πολὺ πὰς ἔκαμνε ὁ Κόκκος νὰ γελουῦν,
 στέλλουν ὀλίγους στίχους των ὡς εἶδος τενεκί,
 καὶ μὲ προτρέπουν εὐγενεῖς καὶ μὲ παρακαλοῦν
 ἵνα σὺ φύλλον τὸ σημερινὸν νὰ τοὺς καταχωρίσω,
 ἀλλὰ χωρὶς τὸν γράφοντα νὰ θέλω νὰ γνωρίσω.

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους φαίνεται πὸς ἀπαντοῦν κ' ἐκεῖναι
 σ' ὅσα ὁ Κόκκος ἔγραψε μ' εὐγένειαν πολλήν,
 καὶ γὰρ νὰ μὴ νομίζετε πὸς ἴδιον μας εἶναι
 ἔλατε νὰ σὰς δεῖξωμεν καὶ τὴν ἐπιστολήν.

Διὸ κατ' ἀπαράβατον καὶ ἀτραπτον καθήκον
 εἰς τὴν θερμὴν παράκλησιν τῶν κυριῶν ὑπείκων,

καταχωρῶ τοὺς στίχους των μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
 χωρὶς νὰ φέρω εἰς αὐτοὺς διόρθωσιν καμμίαν.

« Ἀφοῦ μας ἐξέθεώσατε ἴσην λίμα δύο μῆνας,
 πήγαμε, Κόκκο, σὸ καλὸ, καὶ τράβα ἴσας Ἀθήνας.
 Ναι, πήγαμε τὴ λάσπη μας νὰ πνίξῃς μὲς ἰσὴν σκόνῃ
 καὶ μὰς πὸς ἡ Πόλις μας τὴν λίμα δὲν σκόνει.
 Εἶναι καιρὸς pour prendre congé καὶ τὴν γωνιά ν' ἀδειάζῃς,
 γιὰτὶ σ' ἀρβύλασμα πρὶν μὰς ἀρδιάσῃς.
 Κ' ἂν εἰς τὸν νοῦ σου πέρασε πὸς εἶσαι καὶ ἀρθῶν,
 τοῦ Δεληγιάννη ζήτησε γιὰ τὸ λαμὸ κορδόν.»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς τοῦτέστα,
 πὸς μὰς πληγῶν πάντοτε ἀμέσως καὶ προθύμως,
 ἀφημερβὰ ἔβαλε τρανὴν ἴστο Βουκουρέστου,
 κ' ὡς φίλος ἀνταποκριτῆς μὰς γράφει ἐπισήμως
 πὸς ἔγινε καλαμαράς κ' ὁ τίτλος του ἀλλάξει,
 ὁ δὲ Λεφάκης ὁ γνωστός, ποῦ εἶναι ἴστο Γαλάξι,
 τὸ βιβλιότυπον του ἀνέλαβε μετὰ ζῆλον,
 κ' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κ' ἄλλο φύλλον.

Τοῦ Ζαγγογιάννη μερικὰ λεπταὶ παρατηρήσεις
 ἐπὶ τῆς Ἐκπαίδευσος, τῆς Μίσης δηλαδὴ,
 χαρακτηρίζει δὲ αὐτὰς οὐχὶ ὀλίγη κρίσις
 καὶ ἀληθῆς ἐμμερβία καὶ γνώσις καὶ σπουδὴ,
 τὸ δὲ βιβλίον οὐ σμικρὰ τὸ διακρίνει χάρις,
 καὶ τοῦτο τὸ ἐξεδίωκε ὁ Γιάγκος ὁ Νοτάρις.

Καὶ ἄλλο Περιοδικὸν ἢ Θελεῖν ὁ βγαίνει,
 εἰς τοῦ μὴρὸς δὲ φαίνεται μὲ χάριν γραφομένη.
 Ὁ Πατριάρχης ἀγρυπνῶν αὐτὴν θὰ διευθύνῃ
 καὶ οὕτω πὸς ἀγαπητὸν ἀνάρησμα θὰ γίνῃ.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰσταμα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου ἴστο σπῆτι ἔβρισκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας ἀποκάνει
 καὶ μὲ στολιβια χλίμα διὸ φεγγιόβολει γεμάτο.
 Θαύμα ἴδωσι ἀληθῆς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
 μικρὸ Παρίσι φαίνεται μετὰ τοῦτο αἰ Ἀθήνας,
 κ' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
 ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῆς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσῃς,
 κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασδιάρης
 τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτὶ εἶναι κρῖμα κ' ἄδικο
 ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάεικο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κἄνω — πὸς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβη
 ἴστο Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ,
 μὲ ξενοδοχίον Ἐσθῆ — δεῦρ' ἴστο λάδι κρεῖς ἴστο ἔσθι.

μὲ Χημῖον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὲ χίρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.